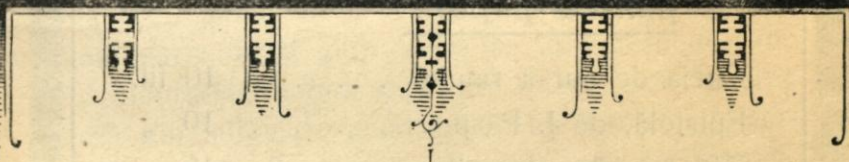

Acum vreme este noi din somn să ne sculăm...
Că noaptea a trecut, iar ziua s'a apropiat...

Învățăături creștinești pentru poporul românesc.

CUPRINSUL:

Veniți să ne închinăm, de P. Leon I. Manu. — Maica Domnului. — Cătră Fecioara Maria, de Fr. Nichita G. Farcu. — Mănăstirea Prislopului, de Păr. Augustin Pop. — Primăverei (poesie) de Ștefan Câmpeanu. — Ținerea sărbătorilor, de George M. Pteancu. — Suferințele te curățesc și te întorc la Dumnezeu, de Dr. Paul Luran, protopop. — Primește-ne Stăpâne (poesie) de Nicu Fluer. — Vers funebral, de Robinson. — Tâlcuirea sărbătorilor noastre, de Preotul George M. Pteancu. — Proverbe și învățăături, culese de C. Manu. — Poșta Redacției.

Redactor responsabil: **Dr. Nicolae Brînzeu.**

≡ **Toate drepturile rezervate.** ≡

■ Cărți bune ■

pentru preoți:

Petru Maior: Propevedanii	K 3.—
Teodor Papp: Exerciția spir.	„ 1.50
Dr. N. Brînzeu: Planuri pentru stud. relig.	„ 1.—

pentru inteligenți:

Bongaud: Cartea durerii	K 1.50
„ „ „ leg. în lux	„ 3.50
Prohászka: Isus Hristos	„ 1.50
Dăbâlan: La mormântul lui Atanasie „	1.—

pentru popor:

Cheia de aur a raiului	10 fil.
Epistolă, de I. Pop	10 „
Din vremile prorocilor	15 „
Adevărata bogăție de I. Agîrbiceanu	20 „
De vorbă cu sătenii de Al. Lupeanu	70 „

A se comandă, prin o simplă carte postală
_____ (banii se trimite prin cec) la: _____

Administrația „CALEA VIETII“
VULKÁN, (Hunyad m.)

CALEA VIETII

Învățături creștinești pentru poporul românesc.

lese în fiecare lună.
Editor:
Mănăstirea Prislopului.

Redacția și Administrația:
„CALEA VIETII“
Vulcan (Hunyad m.)

Prețul unui nr.: 30 fil.
Abonament pe an: 3 C.
România 4 lei.

Veniți să ne închinăm.....

Prăpădul de războiu, ce de atâta vreme dăinuește fără ca să-i mai slăbească urgia, cu ghiarele-i de fier și-a pus jugul de stăpânire peste aproape întreg întinsul rotogolului pământului. Nu este țară, nu este neam, căruia în măsură mai mică sau mai mare să nu-i fi ajuns din cumplitele urmări ale acestui înfiorător măcel. Nouă însă, par'că ne-a fost dat să avem mai mare, mai bogată parte decât alții. Acuș se împlinesc doi ani de când îndurerate mame cu ochii plânși, cu vaietul ce izvorîa din inima de amar plină, își însoțeau feciorii la trenurile ticsite de voinici. Soțiile, cari, cu micuții lor în brațe își însoțeau bărbății credincioși întru ascultarea cuvântului de chemare sub steag, rămâneau mute privind în zarea ce cuprindea pe soțul, la care numai oftatul purtat de a dorului aripi mai poate ajunge. Cei plecați se mângăiau cu aceea, că nu vor cadea încă frunzele ofilite de gerul cel de amorțeală aducător, când se vor întoarce la cei iubiți ai lor. Iar cei rămași acasă se mângăiau cu nădejdea, că dacă mai îngrabă nu, băremi atunci, când fulgii de nea vor cădea pentru ca

albul lor să fie haina de mireasă a celor logodiți cu moartea, sună-va goarna, care va vesti pretutindenea, că deodată cu praznicul nașterii Domnului, trimițând Dumnezeu oștirilor pe pământ pace și între oameni bunăvoire, noaptea pe la cântători sosi-vor colindători de adevărată și negrăită bucurie aducători.

Dar ca pulverea purtată de sborul vântului așa s'au risipit toate nădejdele. Fulgii de zăpadă, ca mielușei sburdalnici, sărind și jucând au sosit cu droaia. Haina albă de zăpadă, acoperit-a și învăluit-a fața galbenă, lipsită de viață și ranele învinețite a celor căzuți și risipiți pe cele câmpuri de luptă.

Cuvântul de chemare a rărit tot mai mult șirurile celor rămași acasă. Iar când s'au împuținat cei tineri, urmat-au bătrânii... plecat-au ca să-și apere țara și să facă cinste neamului.

Ni-s'au golit satele. A intrat pustiul în casele noastre. La lucrul câmpului să văd numai puțini bărbați fără de vlagă și bătrâni lipsiți de puteri. Te prinde jalea văzând cum poartă jugul răbdării și amarul durerii bătrâne slabe alături de neveste îmbătrânite fără vreme, fete din a căror fețe s'au depărtat bujorii alături de mititei oarecând rumeni, dar astăzi cu fețele vestejite de amarul zilei.

În lume zadarnic cerem ascultare. Dela cei din lume zadarnic așteptăm mângâiere. Nu pot să ne dee tăria de lipsă pentru a purta fără murmur greul jugului ce apasă asupra umerilor nostri slăbiți. Nu pot picură în inima noastră nădejdea în apropierea unor vremi mai bune. Singur Dumnezeu, Domnul cel tare și puternic, Părintele cel bun și milostiv, El poate să ne întărească întru neputință, să ne aline dorul, să ne îndulcească

amarul. Urmând pilda strămoșilor noștri închinători pe la locuri sfinte, cu credință neclătită, cu nădejde tare, cu focul dragostei în inimă, cu smerenie să ne plecăm genunchiul înaintea Dumnezeului oștirilor rugându-l, că pe cei duși să-i ocrotească și de tot răul să-i ferească; pe noi să ne întărească pentrucă fără murmur să purtăm greul și amarul, până ce pacea binecuvântată își va întinde iarăși împărăția până la marginile pământului.

Nu vă dareți răului, nu vă lăsați, ca să vă îmbrâncească năcazul, nu ridicați cuvânt de murmur împotriva lui Dumnezeu, ci întru El punându-vă toată nădejdea veniți să ne închinăm...

Părintele LEON I. MANU,
egumenul s. Mănăstiri a Prislopului.

Maica Domnului.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Când eră Domnul Hristos răstignit pe Cruce, între ostași și între mulțimea de oameni, stau lângă crucea lui: mama lui preasfântă și învățăcelul, pe carele-l iubeă Domnul, sfântul Apostol Ioan. Deci Isus văzând pe maica sa, a zis ei: femeie, iată fiul tău! După aceea a zis învățăcelul: iată mama ta! Și dintru acel ceas a luat-o pe dânsa învățăcelul întru ale sale (Evanghelia lui Ioan cap 19. viers 26—7).

Acestea ni-le spune sfânta Evanghelie. Ce vedem noi de aici?

Vedem, că Domnul Hristos pe acela, care este credincios învățcel al său, pe carele-l iubește El, pe acela îl numește fiul maicii sale; pe Maica sa Preacurată o numește maica ucenicului său. Prin urmare *tot, cine este credincios, ucenic adevărat al 'Domnului Hristos, este fiul Maicii Preceste*, care prin urmare nu e numai maica Domnului, ci *mama tuturor credincioșilor*, căci tuturor de o potrivă le sună cuvintele lui Hristos: fiule, iacă mama ta; femeie, iacă fiul tău!

Suntem noi credincioși? Suntem ucenicii Domnului Hristos? suntem noi aceia, pe care îi iubește Isus? Atunci peste părinții noștri după trup și sânge, avem Tată pe Domnul cerului și al pământului și avem Mamă pe acea, care e mama Domnului nostru și Mântuitorului Isus Hristos! Iubim pe părinții noștri pământești? cu atât mai tare trebuie să iubim pe Părintele nostru cel ceresc și alături de El pe Maica cea dumnezească. Să iubim pe acea, căreia Arhangelul i-a zis: „binecuvântată ești tu între muieri,“ cătră care sfânta Elisaveta cu mirare a strigat: „de unde mie aceasta, ca să vină mama Domnului meu la mine;“ pe care prorocul înainte a vestit-o zicând: „iată fecioară în pântece va lua și va naște fiu și se va chema numele lui Emanuil“... Să o iubim pe Ea!

Ea este acea, care la nunta din Cana Galileei și-a ridicat ochii rugători cătră fiul cel dumnezeesc, cerând să ajute lipsa omenească; Ea este acea, care pururea se roagă la Dumnezeu pentru noi. Pe ceice o cinstesc, de deosebite daruri îi învrednicește; făcut-a minuni în toate vremile și în toate locurile, unde se cinsteste numele Ei.

Pentru acea, noi fiii Ei, pe ea să o iubim, să o cinstim; *pe Născătoarea de Dumnezeu și Maica luminei în cântări să o mărim!*

Luați aminte poporul meu, la legea mea, plecați urechea spre graiurile gurii mele. Psalm 77, 1.

*

Au nu știți, că nedreptii împărăția lui Dumnezeu nu o vor moșteni? Nu vă înșelați: nici curvarii, nici slujitorii idolilor, nici preacurvarii, nici malachii, nici sodomnii, nici hoții, nici lacomii, nici bețivii, nici ocăritorii, nici răpitorii, împărăția lui Dumnezeu nu o vor moșteni. 1 Cor. 6, 10—11.

*

Toate-mi sunt slobode, dar nu toate-mi sunt de folos.

Cătră fecioara Maria.

*Oftând din greu în drum spre „Lublin“
Gândind la tine uitam greul chin,
Dela Lublin îndărăt spre „Rawarușca“
Unde vrășmașul mă alungă cu pușca,*

Tot nainte pribeag prin pădurea mare
 De multeori aproape eram de desperare,
 Naintea ta smerit și cu dor am căzut
 Și-atunci orice durere din sinu-mi a trecut,
 Cufundat în chinuri simțeam că tu mereu
 Înseninai vieța trist sufletului meu,
 Ah, cu câtă iubire privesc la a ta față
 Maică sfântă dela Prislop plină de dulceață.

*

Cu a dorului văpae mă închin naintea ta
 A fericirii mele prea grațioasă stea,
 M'ajung' orice furtună, m'ajungă orice chinuri
 Plângeri sfășietoare ori grele suspinuri,
 Din pieptu-mi nu voi scote, ci la tine gândind
 Tărie și liniște simți-voiu suferind!

*

În lume Tu fecioară ești talismanul meu
 La care zi și noapte mă rog și mă'nchin eu!
 Privind a ta icoană, inima mi-e dulce
 Și mi-se ușurează a vieții grea cruce,
 Îngenunchind 'nainte-i cu un dor tănuit
 Îndată uit de toate, câte-am suferit,
 Cu iubir' adâncă din zori și până 'n zori
 A „Prislopului“ fecioară te măresc de mii de ori.

Fratele NICHITA G. FARCU
 dela s. Mănăstire a Prislopului.

Mănăstirea Prislopului.

Mănăstirile sunt locuri sfințite lui Dumnezeu, unde din depărtări mari se adună creștinii la rugăciune, ca să-și caute alinare pentru boalele sufletului și ale trupului.

Mănăstirile le griesc călugării. Aceștia sunt niște oameni, cari au lăpădat toată grija lumii și s'au legătuit cu jurământ, că vor trăi numai pe sama lui Dumnezeu. De aceea ei trebuie să fie curați ca și îngerii. Trebuie să se roage mult pentru sine și pentru toată lumea. Pofta și plăcerile inimii lor trebuie să o calce în picioare, și să trăiască numai pentru mărirea lui Dumnezeu și pentru mântuirea fraților din lume. De aceea ei trebuie să se silească din reputeri, cu vorba și cu fapta, ca să ducă pe alții la mântuirea veșnică.

Românii au multe mănăstiri rămase din vremuri bătrâne. Ce durere însă, că acestea astăzi sunt sălașuri pustii, pe cari dintele vremii rând pe rând le macină și le doboară! Călugării cei vechi au murit, și alții în locul lor nu s'au aflat, și așa în locul evlavioaselor rugăciuni, prin spărturile păreților a început a șuiera vântul.

Una dintre acestea sălașuri pustii ale Domnului a fost până de curând și mănăstirea Prislopului din apropierea orașului Hațeg, lângă Silvașul de sus. Dumnezeu însă n'a lăsat, ca această veche mănăstire să peară ca și celelalte surori ale ei, ci a trezit-o la o viață nouă, și acum, cu ajutorul lui, ea se face tot mai frumoasă și mai întărită.

Mănăstirea aceasta este foarte veche. Mai bine de cinci sute de ani, buni și răi dar mai mult răi, au trecut peste ea. De vreți să mă ascultați, vă voi povesti istoria duioasă a vieții ei.

1. Cum s'a făcut începătura ei.

Trăit-a în suta a patrusprezecea după Hristos un călugăr evlavios cu numele Nicodim. Acesta, umblând printre Români, a văzut că ei nu au mănăstiri, de aceea

el însuși a pus temelie la mai multe mănăstiri, din țara românească. De acolo a trecut munții la noi și ajungând în țara Hațegului lângă Silvașul de sus, între niște dealuri înalte, într'o poiană minunată, la locul ce se zice Prislopul Silvașului, a pus temelie la o mănăstire, care de-atunci se numește mănăstirea dela Prislopul Silvașului, sau mai pe scurt mănăstirea Prislopului. Așa se spune din bătrâni.

Nicodim a murit în anul 1406, și așa mănăstirea trebuie să se fi întemeiat înainte de anul acesta. Dela întemeierea ei până astăzi sunt peste cinci sute și zece ani.

La întemeierea ei, Nicodim n'a lăsat-o pustie, ci a așezat în ea oameni evlavioși, pe cari i-a învățat la viața călugărească. Ce fel de oameni au fost aceia, și până când au stat ei la mănăstire, noi nu știm, că vremile sunt bătrâne, și nici o carte scrisă de-atunci nu ne-a rămas. Vreme de o sută cinci zeci de ani dela întemeiere, mănăstirea e ca și cufundată într'o negură groasă, în care noi nu putem pătrunde cu ochii.

2. Domnița Zamfira.

Când a fost pe la jumătatea veacului al șesescelcea, cam pe la anul 1564, Dumnezeu a trimis pe o femeie evlavioasă și bogată, ca să ridice mănăstirea din starea ei smerită și săracă. Iată cum s'a întâmplat lucrul.

Fost-a în țara românească un voivod cu numele: Moise Basarab. Acesta pierzându-și scaunul de domnie, a trecut în Ardeal cu fată-sa, domnița Zamfira. Ea s'a sălășluit la curtea crăiască a lui Ștefan Báthori, care stăpânea atunci peste Ardeal. Acolo s'a măritat întâiu după un om străin de neamul ei, cu numele: Ștefan Keserü. Murind acesta, a mai avut un bărbat de neam polon, pe Stanislau Nisowski. Alături de acești bărbați, cari erau slujbași cu nume mare și oameni de încredere ai craiului, Zamfira a trăit în strălucire și bogăție mare. Dar ori și cât a fost de strălucitoare viața ei, în adâncul inimii ei să simțea singură într'atâția străini și eră scârbită de ticăloșia și deșertăciunea vieții, pe care o trăia

lumea la curtea cea crăiască, și se doreă după un locaș mai liniștit și pașnic unde să poată petrece în evlavie și sfințenie. De aceea după moartea bărbatului ei celui de-al doilea, auzind despre mănăstirea Prislopului și umblând pe acolo, într'atâta a îndrăgit locul, încât n'a mai vrut să se despartă de el, ci și-a făcut acolo locaș statornic.

3. Zamfira pune mănăstirii a douaoară temelie.

Zamfira era bogată, ca și o crăiasă, iară mănăstirea, care aveă acum cam o sută cincizeci de ani dela întemeiere, era săracă și sdrențoasă, ca și o cerșitoare. De aceea Zamfira a zidit pe cheltuiala ei o biserică nouă de piatră, frumoasă și înaltă; a zugrăvit-o și a împodobit-o cum a știut mai bine, a înzestrat-o cu sate și cu vii și cu odoare scumpe.

Aici și-a petrecut domnița Zamfira toate zilele ce i-au mai rămas. Sălașul ei eră lângă biserică, iar mănăstirea călugărilor, cari slujeau în biserică, eră mai cătră apus dela biserică, pe păraul Silvașului în sus, la locul ce se chiamă și astăzi: mănăstirea veche. La anul 1580 moartea a închis ochii evlavioasei domnițe, și trupul ei a fost îngropat în pridvorul bisericii zidite de ea. Acolo zace și în ziua de astăzi. O piatră mare cioplită, înțepenită în zidul mănăstirii, cu scrisoare latinească pe ea, arată locul, unde se odihnesc oasele ei.

4. Mănăstirea ajunge la slavă mare.

Prin grija cucernică și sârguincioasă a domniței Zamfira, mănăstirea sa întremat deplin și a ajuns la slavă mare. Călugări iscusiți veniră și să așezară în acest sălaș de rugăciune. Dintre acești călugări câțiva s'au înălțat până la vlădicie, și avându-și scaunul la mănăstire cărmuiau țara Ardealului. Astfel de vlădici au fost Eftimie, Cristofor, Ghenadie și Ioan dela Prislop. Acesta din urmă și-a mutat scaunul vlădicesc dela mănăstire la Bălgrad sau Alba-Iulia.

După această mutare, care a fost la sfârșitul veacului al șesespzezecelea, steaua mănăstirii s'a întunecat

iarăși, și dela 1600 până după anul 1700, vreme de aproape o sută cincispece ani, nu aflăm în cărțile cele bătrâne nici o știre despre mănăstire. Fost-au în ea călugări, ori n'au fost, nu se știe. Știm însă, că în vremea aceasta a trăit lângă mănăstire un călugăr evlavios, cu numele Ioan. Locuința lui era o peșteră scobită în piatră, care se vede și în ziua de astăzi și să chiamă: *casa sfântului*.

5. Vremuri de asuprire și primejdie.

La anul 1700 poporul românesc din Ardeal, cunoscându-și strămoșasca obârșie și vrând să se scoată de sub cârma bisericii sârbești greco-orientale, prin o adunare mare, ținută la Alba-Iulia, s'a smuls de sub mâna aspră a vlădicilor sârbești și s'a plecat sub oblăduirea părințască a papei dela Roma. Atunci s'a făcut adecă unirea cu biserica Romei.

Sârbii însă nu s'au liniștit în această pierdere mare și pe la anul 1744 au trimis pe călugărul sârbesc, Visarion, ca să întoarcă iarăși pre oameni sub ascultarea lor. El a tulburat și resvrătit toate satele, încât pe multe locuri și vărsare de sânge s'a făcut.

În vremea aceasta mănăstirea Prislopului, care, împreună cu poporul, s'a plecat sub oblăduirea papei dela Roma, eră asuprită și poate-că, demulțori prădată și pustiită de cătră resvrătitorii Sârbilor. În anul 1749 însă episcopul din Blaj a trimis la mănăstirea Prislopului pe doi călugări cu numele: Varlaam și Nichita, ca să aducă în rânduială mănăstirea. Ei se și apucară să o întărească din nou, dar nu mai putură să scoată înapoi moșiile, satele și viile mănăstirei, luate cu puterea de cătră oamenii din satele vecine, și așa mănăstirea a rămas săracă de tot și călugării au trebuit să trimită prin sate după milă, ca să poată trăi.

Ei dealtcum au fost oameni iscusiți și au deschis o școală la mănăstire pentru prunci din satele vecine.

6. O năpaste mare.

Sub grija părinților călugări, mănăstirea începe din nou a se întări. În anul 1759 însă un alt călugăr sârbesc, cu numele Sofronie din nou a învăluit în focul răsmiriței toate satele. Oamenii, cari ațâtau focul, erau mai mult călugări rătăcitori, cari se ascundeu prin mănăstiri și de acolo tulburau poporul. Văzând aceasta generalul împărătesc Bucow a rânduit, ca toate mănăstirile românești să se surpe din temelii.

În acest an mănăstirea Prislopului, la rugarea episcopului din Blaj, a scăpat de perire. Resmerița însă nu s'a potolit, ci în anul 1762 a cuprins sub stăpânirea ei și mănăstirea Prislopului. Văzând aceasta generalul Bucow a poruncit, ca averile mănăstirii să se dea în samă episcopului dela Blaj, iar mănăstirea să se surpe.

Când a văzut episcopul dela Blaj, că mănăstirea nu mai poate scăpa de pierzare, a poruncit să se scoată din ea toate odoarele câte au mai rămas și icoana Maicii Domnului, și să se așeze toate la Blaj, până la alte vremuri.

Maica sfântă însă n'a lăsat, ca sălașul ei sfânt de rugăciune să se dea perzării, și biserica domniței Zamfira să se surpe. Fiind adecă zidurile groase și tari, și neavând oamenii praf de pușcă, n'au putut-o sparge, ci numai au îmfundat-o cu lemne groase, și au aprins-o pe dinlăuntru și-a ars ce-a fost de ars, dar zidurile și turnul au rămas în picioare.

7. Viața mănăstirii se stinge pe încetul.

Arsă, pustie, părăsită, a stat mănăstirea dela anul 1762 până la 1770. În anul acesta locuitorii ei de mai nainte, călugării Varlaam și Nichita s'au întors iarăș la maica lor cea părăsită, și-au început a o îmbrăca din nou și a o împodobî. Oameni pricepuți la carte fiind, ei au deschis din nou școala mănăstirii și s'au silit să fie lumină altora.

Se părea, că de-acum peste mănăstire vor veni zile mai bune, când soartea ei din nou a început a scăpăta.

Când a murit Varlaam și Nichita, nu se știe. În anul 1795 însă n'a mai fost nimeni la mănăstire, așa încât ea se măcină singură și să strică. Mai venit-a la mănăstire cânte-un om evlavios, care așezându-se acolo, să sileă a o grijă, să nu se strice de tot. Așa a fost călugărul Macarie, care a murit prin anul 1810. După el a locuit la mănăstire popa Nicolae Popoviciu din Fărcădi-nul de jos, om harnic, care a deschis și școală. El a murit în 1837 în vârstă de 90 ani. Pe urma lui a mai locuit la mănăstire popa Rusu din Ponor, apoi popa Iosif Tuștian, care a stat de la 1840 până în 1847.

Toți aceștia au făcut, ce-au putut, dar mănăstirea mergea tot mai spre rău. Adevărații ei fii, călugării, au părăsit-o demult, și ea, ca o maică văduvită și lipsită de fii, să stânga pe încetul.

8. Mănăstirea rămâne iarăși pustie.

Din anul 1847 mănăstirea ajunge pustie de tot. Încă în acel an starea bisericii era atât de jalnică, zidurile atât de crepate, încât era primejdie, că se va prăbuși. De aceea credincioșii din Silvașul de sus, sub a căror grijă a fost lăsată mănăstirea, au trebuit încă în anul 1847 să o repareze cu suma de 800 floreni

Cu aceasta s'a început adevărata părăsire. Câte un om sărac mai locuia în acest loc de rugăciune, dar urmele pustietății să vedeau peste tot locul. La anul 1873 să așeză ce-i drept, acolo, iarăș un om cu frica lui Dumnezeu cu numele: Aron Sârbu, din satul Spini, care cu hărnicie s'a apucat să ridice din nou casele mănăstirii. Moartea însă în curând l-a luat dintre cei vii, și din anul 1876 mănăstirea rămâne iarăș prada vremilor necruțătoare. Casele mănăstirii începură a se surpă, zidul bisericii începă a se mistui tot mai mult, prin spărturile ferestrelor vântul șuiera în dragă voie. Ușa bisericii s'a răsturnat, și de multeori în biserică își făceau culcuș păstorii săteni, altele vitele lor.

Săracă biserica domniței Zamfira!

9. Zori noue.

În sfârșit, parecă glasul cel tânguitor al mănăstirii Prislopului a ajuns la inima celorce puteau să o ajute. În anul 1891 Înalt Preasfinția Sa Dr. Victor Mihalyi, peatunci episcop al Lugojului, a venit, și-a slujit la praznicul mănăstirii. Deatunci încoace lumea a început a o cunoaște.

În anul 1898, Rev. Nicolae Nestor, peatunci vicar în Hațeg, văzând starea jalnică a mănăstirii, alcătuește un comitet, care, strângând bani, reparaază din nou biserica.

În 1901, Preasfinția Sa Dr. Demetriu Radu, peatunci episcop în Lugoj, slujește iarăș la praznicul mănăstirii încunjurat de patruzeci de preoți.

Toate acestea erau scăpărările zorilor unor zile mai bune. În sfârșit, în anul 1905, Dr. Vasile Hossu de veșnică pomenire, peatunci episcop în Lugoj, slujind la praznicul mănăstirii din acel an și văzând starea jalnică a ei a început lua lăcrămă, și s'a abjurat în inima sa, că va trezi din nou la viață acest vechiu locaș de rugăciune, aducând aici călugări, cari să-l ridice din nou la înflorire.

Sub grija și cârmuirea lui s'a zidit o casă nouă și frumoasă lângă biserică, și biserica însaș s'a reparat din nou. În vara anului 1910 însuș episcopul a stat la mănăstire mai multe săptămâni. Sub ochii lui părințești se părea că toate prind viață.

10. Mănăstirea începe o viață nouă.

În primăvara anului 1911 sosește la mănăstire Părintele călugăr Leon I. Manu, dela mănăstirea ruteană din Maria-Pocs. Deacum mănăstirea se ridică grabnic din sărăcia și părăsirea ei. Biserica se reparaază din nou, se zugrăvește, se împodobește, ca și odată demult, pe vremea Zamfirei. Acum i-s'ar putea zice bisericii cu vorbele Scripturii: „Toată ești curată, frumoasa mea, și nici o pată nu este întru tine.“

Prasnicile mănăstirei se țin cu mii de oameni și cu mulți preoți. Creștinii din depărtări tot mai mari aleargă la mănăstire să se pună sub scutul Maicii Domnului și să ceară ajutor ei.

În sfârșit, în vara anului 1913, însaș icoana Maicii Domnului vine înapoi dela Blaj, să-și cuprindă locul ei de strămoșie. Preasfinția Sa Dr. Valeriu Tr. Frențiu a adus-o între cântări de bucurie, cu preoți și popor mult, dela Blaj, până la Prislop. Tot atunci s'a sfințit din nou și biserica mănăstirei, prin cei doi Preasfințiți Arhiepiscopii: Dr. Vasile Hossu, de vecinică pomenire, și Dr. Valeriu Traian Frențiu.

Acum dar mănăstirea Prislopului a pornit din nou spre o viață înfloritoare. Fiii ei, călugării, se înmulțesc și o grijesc ca și pe maica lor. Cade-se deci, ca creștinii să alerge cât mai mulți și cât mai des, la acest sălaș sfânt al Maicii Domnului, ca să dobândească ușurare și ajutor în năcazurile și lipsa lor. Multora le-a ajutat până acum Maica Domnului dela Prislop; și va ajuta și de aici înainte tuturor acelorora, cari cu inimă curată și cu încredere se vor apropia de lăcașul ei.

Visul Domniței Zamfira.

Se spune din bătrâni, că domnița Zamfira, până n'a fost știut încă de mănăstirea Prislopului, s'a bolnăvit și nu-și putea afla leac. Într'o noapte în vis i-se arată o solie din ceriu, care-i spuse că de va bea apă din izvorul Prislopului, se va tămădui de boala ei. Ea porni întru căutarea izvorului, dar nu l-a putut afla. Ajungând acasă, din nou i-se arată în vis vedenia, care îi spuse să nu întrebe de „Prisloape“, ci de izvorul Prislopului. Ea porni din nou la drum, și aflând izvorul a beut din el și s'a însănătoșat. Drept mulțumită, a zidit biserica, ce stă și astăzi, și a petrecut aici până la moarte.

Izvorul, despre care vorbește această poveste și astăzi este lângă mănăstire, și are o apă foarte bună.

Domnița Zamfira și copila orfană.

Se spune din bătrâni, că mergând odată domnița Zamfira la preumblare prin pădure, a auzit dintr'o tufă un plâns de copil. Mergând acolo a aflat o copilă părăsită, ca de 3 luni, frumoasă la chip, pe care domnița luându-o a dus-o la mănăstire și a hrănit-o cu lapte de capră. Fetița a trăit șapte ani, și a murit; iar Zamfira s'a umplut de mare mâhnire pentru moartea fetei, căci îi era foarte dragă, și a poruncit, că dacă va muri și ea, să desgroape copila și să o pună lângă ea în mormânt.

În anul 1909 Preasfinția Sa Episcopul Dr. Vasile Hossu a poruncit să se desfacă mormântul Zamfirei, și s'a aflat oasele ei și a unui prunc mic, așezate în aceeaș groapă. Acestea oase mai mici vor fi fost ale copilei din poveste.

Casa sfântului.

Între anii 1600—1700 a trăit la mănăstirea Prislopului un om evlavios cu numele Ioan din Silvașul de sus. Lui îi plăcea singurătatea, și pentru aceea și-a căutat un loc scutit de lume, o peșteră scobită în peatră, care se află aproape de mănăstire într'un loc ascuns. Acolo a trăit el până la moarte, în rugăciuni, posturi și ajunuri aspre, așa încât vestea sfințeniei lui s'a lăfit pe toate părțile.

După moartea lui, zice-se, au venit niște călugări din țara românească, și au cumpărat cu bani scumpi trupul lui Ioan dela neamurile lui și l-au dus cu ei.

Ce-i drept din această poveste, nu știm; dar „casa sfântului“ și astăzi să vede aproape de mănăstire.

Icoana maicii Domnului dela Prislop.

În anul 1759, vlădica Blajului, Petru Pavel Aron, umblând pe sate, ca să întărească pe creștini împotriva Calvinilor, cari tulburau poporul, a ajuns în satul Galați, nu departe de Prislop. Acolo făcându-se tulburări, și

fiind atacat de Calvinii, unul dintre ei, cu numele Mara, și-a țintit arma asupra lui, vrând să-l împuște. Văzând aceasta, vlădica și-a îndreptat gândul lui cătră icoana Maicii Preasfinte dela Prislop, rugându-o ca să-l scape. De trei ori a întercat Calvinul să-și descarce arma, dar aceea nu a luat foc, și așa episcopul, cu ajutorul Maicii Domnului dela Prislop, a scăpat cu viața.

Despre icoana aceasta spuneau călugării dela Prislop, că ar fi văzut-o lăcrămând.

În anul 1762, când mănăstirea a fost arsă, episcopul Petru Pavel Aron a dus icoana aceasta la Blaj, ca să nu peară. În vara anului 1913 Preasfinția Sa Dr. Valeriu Traian Frențiu, episcopul Lugojului, a adus-o înapoi, și-a așezat-o din nou în biserica mănăstirii, sub grija călugărilor de-acolo, dupăce 151 de ani a stat departe de sălașul ei de obârșie.

Praznicele mănăstirii Prislopului.

Praznicul cel mai mare al mănăstirii Prislopului se ține primăvara în 8 Maiu st. v., când cade ziua sf. apostol și evangelist Ioan, care este hramul sf. mănăstirii. Ca să poată însă veni poporul la acest praznic, el se pune totdeauna pe cea dintâe Duminecă, ce urmează după ziua sf. Ioan, afară numai dacă acea Duminecă sunt Rusaliile. În acest caz praznicul se pune de regulă cu o Duminecă înainte de Rusalii. În acest an praznicul de primăvară se va ține în 21 Maiu stil nou, căci tocmai pe acea zi cade și hramul sf. mănăstirii.

Al doilea praznic al mănăstirii se ține totdeauna la sărbătoarea Înălțării sf. Cruci, în 14 Septembrie a fiecărui an.

De altcum creștinii buni nu merg la mănăstire numai la praznice, ci deatâteaori, de câteori cere lipsa și năcazul lor.

Părintele AUGUSTIN POP

călugăr la Mănăstirea Prislopului.

Primăverei.

Pe suflu lin, ușor de vânt venit-ai iară
 Frumoasă zină din povești, tu, primăvară,
 Cu fața-ți rumenă, scaldată 'n mândru soare
 Crătasa munților bătrâni, tu dalbă floare.

Ființa ta-i atrăgătoare, fermecată,
 Tu cea mai mândră între fecioare, adorată,
 În ochii tăi suris și farmec se unesc
 În fața ta și munții și codrii se 'noiesc.

Sub ceriul său senin, curat, ca soarele,
 Surîd atâtea flori și cântă păserele,
 Un cânt sublim e 'ntreaga fire 'n armonie
 Străluce 'n toate chipul celui din vecie.

Ca ingerii nevinovați și ghiocerii
 Ei, cei mai gingași, mai plăpânzi și clopoteii,
 Roșii, albi și viorele ascunse prin tufiș
 Și-apoi neamu 'ntreg de flori din câmp, de prin desiș.

În mândru roi venit-au iară rândunele
 Un dor pribeag ni-le-a chemat și-a dus pe ele,
 Și-un glas din alte lumi se pare c'auzim
 Sus pe-o creangă cântă cucul anii ce-i trăim.

Ce pline-s toate ale vieții, 'n legea firei,
 Mii de glasuri preamăresc pe Domnul Zidiei,
 El tuturor viaț' a dat și măreție
 Stăpâne — Doamne, mare ești tu din vecie!

ȘTEFAN CÂMPEANU.

Ținerea sărbătorilor.

Dumnezeu a rânduit încă în legea veche anumite zile de pomenire, cari oamenii să le sfințească ca și ziua a 7-a (Sâmbăta). În legea nouă apostolii și pe urma lor mai marii biserici au rânduit, ca creștinii în loc de sâmbăta să sfințească Dumineca, iar pe lângă acea să țină anumite sărbători. Fiind că mult se păcătuiește în privința sărbătorilor, aflăm de lipsă a spune aici unele lucruri despre ținerea lor. Apoi pe rând vom da tâlcuirea tuturor sărbătorilor noastre.

În sărbători, ca și în Dumineci mai întâi trebuie să *mergem la biserică*. Acolo trebuie să ascultăm întreagă sfânta Liturghie și predica, să ne rugăm, să cântăm, să laudăm pe Dumnezeu.

Ceealaltă parte a zilelor de sărbători fiecare creștin trebuie s'o petreacă cinstit, cu fapte bune. Fac păcat de moarte aceia, cari lasă biserica goală și merg să umple crâșmele și petrec ziua toată sau partea cea mai mare cu beții, beuturi, sfezi, bătăi înjurături (sudălmi), și cari își cheltuesc banii și-și strică sănătatea și mintea cu vinarsul (rachia, pălinca) plin de otravă, venin. Răul acesta e foarte lăjit, durere — la noi și cari fac așa, nu sfințesc sărbătorile ci le spurcă, spre pagubă fără margini a sufletelor lor.

În Dumineci și sărbători sunt oprite sub păcat toate lucrurile cari se săvârșesc (fac) cu puterea trupească, cum ar fi: cositul, tăiatul lemnului, purtatul și altele de acestea, precum și a coase, a spălă, — cari toate împedecă pe om dela ridicarea minții către Dumnezeu și înseamnă că nu dai nimic pe Dumnezeu și pe poruncile lui, nici pe sufletul nemuritor, căruia încă-i trebuie hrană, nutremânt, care numai prin lucruri sfinte se poate câștiga. — Sunt iertate lucrurile cari se fac cu mintea sau sunt în legătură cu acestea: cetitul, scrisul, învățatul; sunt iertate și plăcerile cinstite, nevătămate legilor lui Dumnezeu, cum sunt preumblările, vorbirea lucrurilor

cinstite, dar toate acestea nu pe vremea cât ține sf. liturgie, slujba. Bineînțeles nu sunt păcate nici lucrurile cari nu pot fi amânate pe altă zi, cum sunt facera mâncărilor, curățirea prin casă, în curte, în grajd, spălarea sau tocmirea (petecirea) vreunei hăinuțe de-a copiilor mici. Pot lucra fără păcat aceia, cari nu sunt stăpânii lor-și, ci sunt sluji, servitoare, (biriși) sau lucrători la băi, la fabrici, și cărora stăpânii le poruncesc să lucreze și în zile de Dumineci și sărbători și dacă n'ar lucra, ar fi lăsați din slujbă; aceștia nu sunt deloc ei răspunzători, dacă lucrează, ci stăpânii lor. Nu păcătuiesc nici aceia care ar avea tare mari pierderi dacă n'ar lucra (măestri, neguțători): dar pe vremea liturghiei și aceștia trebuie să înceteze cu lucrul.

Se pot face în Dumineci și săbători lucruri cerute de iubirea deaproapelui; așa ar fi de pildă claca făcută în sărbători pentru vre-o văduvă sau sărac, care altcum nu se poate ajuta sau pentru biserică, — grija morboșilor ajutorarea la îngroparea morților scl. Tot așa să pot face lucruri cerute de evlavie față de Dumnezeu și sf. biserică, cum tragerea clopotelor, curățirea bisericii. Nu sunt păcate nici lucrurile făcute pentru lipsa noastră, dacă am suferi altcum pagube mari, de pildă când vine vremea grea se pot aduna bucatele sau fânul, să nu se strice. Mai ales însă în vremea războiului de acum, când se simțeste tare lipsa brațelor lucrătoare, precum și a vitelor și a uneltelor, — nu este oprit lucrul care în vremuri de pace sunt oprite, pentru că pâinea de toate zilele trebuie s'o avem cu toții și trebuie să suplinim cum putem lipsa brațelor și a mijloacelor de lucru. Dar și aici să luăm sama că *pe vremea s. Liturghii nu-i slobod să lucreze nime, și înainte și după ea numai întrucât e neapărat de lipsă.*

Ceice nu vreau să țină și să sfințească sărbătorile și Duminecile cum se cade, nu pot aștepta ca binecuvântare Domnului să vină peste ei și peste lucrurile lor. N'ar trebui să uităm niciodată amenințarea Domnului: „*Ridicat-am iarăși mâinile mele în pustiu ca să-i împrăștiu*

între popoare și să-i risipesc prin țări, căci au desprețuit așezămintele Mele și au necinstit Sămbetele (sărbătorile) Mele“. (Ezech. 20. 23—24.) Cele spuse până aici v'au putut lămuri felicul cum să ținem sărbătorile și duminicile, adecă: ce trebuie și ce nu trebuie să facem în zilele sfințite Domnului. Creștinul bun le ține toate: să nu fie între noi *nici unul* spurcător al zilelor sfinte, ci cu mic cu mare să împlinim această poruncă folositoare pentru noi. Nici un Român să nu fie desprețuitorul așezămintelor Domnului. Sărbătorile noastre să fie adevărate zile sfinte, zile de bucurie, de mângăiere și pace sufletească pentru toți, — spre mântuirea sufletelor nemuritoare.

GEORGE M. PTEANCU.

Suferințele te curățesc și te întorc la Dumnezeu.

BCU Cluj / Central Library Cluj

Am cetit o întâmplare minunată din zilele noastre. Persoanele nu se pot numi, deoarece încă toate sunt în viață.

Destul atâta, că o boiereasă din țara noastră are datina prea frumoasă și vrednică de toată lauda, că nu numai Domnia Sa, ca creștină cu frica lui Dumnezeu, în fiecare Duminecă merge la sf. biserică, ca să asculte sf. Liturghie, — ci această împlinire a datorinței creștinești o pofteste și o pretinde și dela slujile sale.

Iată, că pe la începutul războiului în anul trecut, primește în slujba sa un servitor (inaș) nu numele Ștefan.

Doar' a treia ori a patra Duminecă a trecut, când boiereasa îl întreabă pe Ștefan: „Fost-ai la biserică?“

Pruncul nu răspunde...

La aceeaș întrebare mai târziu răspunde cu un „nu“ ...

- „Da în cealaltă Duminecă fost-ai?,
- „N'am fost“.
- „Da înainte de aceea?“
- „Nici atunci n'am fost“...
- „Și pentruce n'ai fost?“

Atunci i-s'a deschis gura și a început a țineă o vorbire lungă zicând, că pe Dumnezeu numai domnii l-au ghicit și că om cu minte nu crede în El...

— „Eu nici până acum n'am avut lipsă de Dumnezeu, și de acum înainte voiu trăi fără de El. Eu când m'am băgat în slujbă nu m'am îndatorat să umblu la biserică“....

Să înțelege de sine, că o casă de cinste n'a putut să fie un așa servitor fără de Dumnezeu și când stăpâna i-a dat drumul lui Ștefan, i-a zis: „Nu-ți doresc nici un rău, ba mă rog lui Dumnezeu, să nu te pedepsească pentru sudălmile tale; numai de una te rog, că dacă oarecândva vei avea lipsă de Dumnezeu să-ți aduci aminte de minel!“...

Au trecut de atunci 10 luni. Servitorii boierești pe rând au intrat la arme, au mers pe câmpul de luptă, unii au murit moarte de eroi, alții au căzut în prisoare și de Ștefan cel mic și-au și fost uitat cu toții, când de pe câmpul de bătaie sosește la adresa boieresei următoarea epistolă:

„Dat în 15 Septembrie 1915.

„Mărită boiereasă!

„Cu cele mai umilite rugări de iertare mă adresez cătră stăpâna mea cea bună. Poate îți aduci încă aminte de acela, pe care l-ai fost primit în slujbă, și care atât de nevrednic s'a fost făcut de bunătățile cele multe. Mai mult decât de o lună sunt în foc, și acum nu zic mai mult că nu este Dumnezeu. Aici toți laolaltă: bogați, săraci, domni și țărani, toți trăim ca frații... tuturora acelaș pământ tinos ne este patul... o glie de pământ

perina și stelele ceriului învălitoarea și cu *toții ne rugăm lui Dumnezeu...* cu toții recunoaștem, că avem lipsă de El... Dacă Dumnezeu mă va ajuta să mă întorc oarecândva îndărăt, te voi sluji pe toată viața. — Săru mâinile, cel mai umilit serv: *Ștefan*“.

Iată, ce putere au suferințele și cum îl întorc pe om către Dumnezeu!

Dr. PAUL LAURAN, protopop.

Primește-ne Stăpâne.

De-atât' amar de vreme
Dreptatea Ta ne ceartă,
De-atât' amar de vreme
Ne muștră și ne iartă.

Și ni-se duc într'una
Nădejtile de mâne,
Iar celor fără sprijin
Amarul le rămâne...

Iar astăzi, Doamne Sfinte,
Ne-ai împlinit și vrerea,
Ca dând cu moartea mână
Să ne 'cercăm puterea.

De n'am crezut vr'odată
Cuvântul Tău cel mare,
Că omul fără Tine
Nimica nu-i în stare.

Și să vedem trufia
Ce poate oare face,
Când Tu ne ești departe
Și lumea n'are pace....

De n'am crezut în Tine
Ori Te-am hulit vr'odată,
Tu cel-ce dai vieață
Și lumea-ți zice: Tată -

De-atâtea suferințe
Ne-am învechit la fașă
De par' că-s mii de veacuri
De când avem vieață.....

Cuprinși de groaza morții,
Ce viețile ne fură,
Ne 'ntoarcem azi la Tine
Ca fiul din Scriptură -

Primește-ne Stăpâne
Și nu lasă să piară,
Poporul ce Te chiamă
Și-Ți cere mila iară!

NICU FLUER.

VIERS DE JALE

lui Teodor Vajda I. Ioan din Strâmbul, fost tunar la Reg. 12 din Sibiu, mort în Vinkovci (Croatia), la 7 August 1914, în care zi s'au ciocnit 2 trenuri, când au căzut jertfă mai mulți soldați morți și răniți. — A murit în etate de 23 ani, iar prohod și pomenire după el s'a făcut în 7 Februarie 1915.

I.

E plăcut să stai pe-afară,
Intr'o zi de primăvară,
S'auzi paseri ciripind
Să vezi câmpii înverzind.

De cântare codrul sună:
Totu-i plin de voie bună,
Nime 'n lume nu jelește
Toată firea 'ntinerește.

Așa fost-au mai nainte
Zile bune fericite.
De rău nime n'a știut
Toți în bine-am petrecut.

Primăvara când venea
Toți cu drag se pregătea,
Să-și pună plugul în rând
Să are blândul pământ.

Junii cu oițele
Bărbații cu plugurile,
Toți voioși la câmp afară
Te-așteptau, oh, primăvară.

Iar' în seri cu mândră lună
Feciorii cu voie bună,
Toți cântau cu veselie
Făcând multă bucurie.

În zile de sărbători
Toți cu fete cu feciori,
Cântau veseli și jucau
Satu 'ntreg îl desfătau.

Dar de multă vreme 'ncoace
Codru-i mut și satul tace,
Nicăiri nu-i bucurie
Numai jale și pustie.

În biserică nu vezi
Oameni sănătoși și verzi,
Numai capuri înalbite
Și tot fețe veștezite.

Nu vezi cete de feciori...
Nici la mândre sărbători,
Nu-s cântări de veselie
Lumea 'ntreagă e pustie,

II.

Mulți părinți vor așteptă
Să vină de undeva,
Fiul lor, cel mult iubit
Din calea 'n care-o pornit.

Mulți vor așteptă 'nzadar
Și cu dor fără hotar,
Dar cel dorit nu mai vine
Poate-i mort' prin țări străine.

Și durerea-i mai amară
Când cel dus în altă țară,
Din câmpul de bătălie
Nici nu vine nici nu scrie.

Nu știm oare-i sănătos
Ori e prins ori e morbos?
Ori doară e îngropat
Puiul mării 'ndepătat.

Iată o carte ce-o scrie
Un prietin din bătalie,
Vestea-i tristă și amară
Spun: că-i mort prin altă țară.

Două trenuri încărcate
Cu mulți feciori de pe sate,
La Vinkovci s'au ciocnit
Și vai mulți s'au prăpădit.

Între cei de moarte atinși
Cu zile din lume stinși,
E și Teodor frățiorul
Dragul tatei pușorul.

Grea-i durerea și-i mult dor
După Teodor fiul lor,
— Și 'n această grea durere
Dee Domnul mângăiere!

III.

Călătorii când pornesc
Și de-ai lor se despărțesc,
Plângând își iau rămas bun
Și plângând pleacă la drum.

Iată, Teodor călătorul
Merge însoțit de dorul,
Părinților supărați
În inimă sângerați.

El pleacă la bătalie
Pentru țară și moșie,
A plecat ca un bărbat,
Pentru Rege și Împărat.

Ah, ce soarte i-a fost dată
Să nu vină niciodată,
Și el, în străin pământ
Are-și locul de mormânt.

Dintr'o țară 'nvecinată
Cu Sârbia blăstămată,
Din Croația privește
Cătră ai lui iubiți, grăiește:

„Scumpi părinți plini de iubire
Rămâneți în fericire!
Că eu pentru țară mor
Mor departe plin de dor.

Vă mulțumesc de iubire
Și de buna îngrijire,
Dumnezeu vă răsplătească
În viața pământească!

Cred că toți ați cugetat
Să vedeți satu adunat,
La ospăț de cununie
Cu nănași și veselie.

La câte omul gândește
Domnul altcum rânduește,
Fie binecuvântat
Celce toate mi-le-a dat!

O iubite frățioare
Cred că inima te doare.
Că rămâi fără de frate
Mort, prin lume și departe.

Și de cumva ai voi
Pân' la mine a veni
Înzădar mă vei căuta
Că nici când nu mi-i află.

Cumnată, mătuși, unchiași
Veri și vere dragălași,
Și iubite neamuri toate
Iertați că nu v'am scris carte.

Oh, acum prietinii mei
De-acasă și din străini,
Ori pe unde vă aflați
Vă rog frumos mă iertați!

Acum când pe toți vă las
Pe asta lume de năcaz,
De aici din depărtare
Pe toți vă rog de iertare.

Vă rog acum cu glas blând
Din acest străin pământ,
Mă iertați de v'am greșit.
Oh, eu pe toți v'am iubit.

Doamne celce locuești
In cer, și tot stăpânești,
Primește acum la tine
Pe eroul care vine.

ROBINSON.

Tâlcuirea sărbătorilor noastre.

Scoborîrea Spiritului (Duhului) sfânt, adecă Rusaliile.

Jidovii credeau că Mesia făgăduit — promis — lor de Dumnezeu prin proroci, va fi un împărat puternic pământean, care bătând pe toți vrășmașii Jidovilor, va stăpâni peste ei. Domnul Hristos a spus însă limpede: *„Împărăția mea nu este din lumea aceasta“* (Ioan 18, 36); a învățat totdeauna că el a venit să mântuească și să stăpânească *sufletele*. Lucrul acesta Jidovii n'au vrut să-l înțeleagă, macar că eră pus de prorocii lui Dumnezeu trimiși la ei, unii cursieri mai înainte. Nici chiar apostolii Domnului nu știau bine: cum va fi „împărăția lui Dumnezeu“, până când la 10 zile după înălțarea sa la ceriu Domnul Hristos a trimis făgăduința sa, pe Spiritul sfânt Dumnezeu: *„Eu mă voi ruga la Tatăl și alt Mângăitor va trimite vouă și va rămâne cu voi în veci, Spiritul adevărului“*, (Ioan 14, 16) și iarăș: *„Când va veni Mângăitorul pe carele Eu îl voi trimite dela Tatăl, Spiritul adevărului,.... acela va mărturisi despre Mine“* (Ioan 15, 26). Acest Mângăitor a deschis mintea apostolilor, să înțeleagă toate câte mai înainte n'au înțeles.

După înălțarea la cer apostolii erau în toată vremea adunați la un loc, așteptând pe Spiritul Sfânt, făgăduit lor de Domnul. În ziua a zecea deodată au auzit un sunet mare ca de vânt ce suflă tare, și asupra fiecăruia din ei s'a scoborît Spiritul sfânt în chip de limbi de foc. Limbile de foc a Spiritului sfânt au întărit sufletele mai înainte slabe, fricoase ale apostolilor. Aceia cari la patimile Domnului au fugit de frica oame-

nilor și l-au lăsat singur: acuma ca un vifor, ca un vânt puternic au început a predică, a propovădui pe Isus Hristos cel restignit și înviat. Nu s'au temut de nici o putere pământească, nici de gonire, nici de bătai și chinuri, nici temniți și nici de moarte; — prin Spiritul sfânt au înțeles tot ce-a zis și a făcut Domnul; tot prin El au căpătat putere și tărie, și fără frică au vestit evangelia sfântă a Domnului. Astfel apostolii au început a cuvânta poporului.

Erau mulți oameni adunați în Ierusalim, veniți din toate părțile, — și fiecare om a înțeles în limba maicei lui cuvintele puternice ale apostolilor (și acest lucru eră darul Spiritului Sfânt) și în ziua dintâie. În ziua aceea s'au întors la credință 3000 de oameni, și de atunci încolo tot așa. Apostolii dară n'au avut frică de nime și așa în scurtă vreme credința învățată prin Domnul Hristos s'a lăfit în toate părțile lumii și astfel s'a pus temelie sf. biserici a Domnului. Spiritul sfânt a luminat și întărit pe apostoli, dar tot atunci a luminat și sufletele celorlalți oameni, cari au înțeles atunci că Hristos este Fiul lui Dumnezeu și credința de El adusă și învățată numai adevărată, dreaptă poate fi. În chipul acesta ziua de Rusalii este — putem zice — ziua nașterii a bisericii.

Dar Domnul a zis că Spiritul sfânt va rămâne în veci cu apostolii. Și într'adevăr: darul Lui dă putere episcopilor și preoților să facă lucrurile rânduite de Domnul pentru sfințirea sufletelor noastre — cum sunt: deslegarea de păcate în sf. spovedanie (mărturisire), sf. Liturgie (slujbă), sf. Cuminecătură, celelalte ss. Taine și alte multe lucruri. Tot darul Spiritului sfânt grijește de aceea, ca biserica adevărată a lui Isus Hristos să învețe și să țină numai adevărul curat și neschimbat, să nu se abată nicicând dela cele ce ne-a învățat Mântuitorul. Apoi fiecărui om îi dă Spiritul sfânt daruri sufletești ca să-și poată mântui sufletul.

Pentru aceea nu-i mirare, că sărbătoarea Rusaliilor a fost ținută din vremea apostolilor ca sărbătoare mare, sfântă, o săptămână întreagă, și numai mai târziu s'a

ținut trei zile. Această sărbătoare trebuie s'o țină cu sfințenie tot creștinul bun și cinstit. Biserica o presărăm cu ierburi și cu crengi înverzite, ca să arătăm, că Spiritul sfânt a înoit în această sărbătoare sufletele apostolilor și a oamenilor prin lumina înțelegerii și a credinței. Și noi trebuie să ne înoim, să ne curățim sufletele, ca lumina darurilor bogate să nu se piardă în întunerecul păcatelor; trebuie să mulțumim pentru darurile multe căpătate până acum și cerem altele nouă pentru de acum înainte, — și atunci și noi, tari în credință, nădejde și iubire vom fi mângăiați și mântuiți prin Spiritul sfânt Mângăitorul, care va fi cu noi în veci.

Preotul GEORGE M. PTEANCU.

Proverbe și învățături.

BCU Cluj / Central University Library Cluj
Culese de C. Manu.

Ajută pe tot omul sărac și lipsit, pentrucă cine pe sărac ajută, pe Dumnezeu îl împrumută, și unde dă cineva unul, Dumnezeu îi întoarnă cu pumnul.

*

Adă-ți aminte de părinții tăi, când vei ajunge într'o stare fericită.

*

Averea e ca o baltă, cum faci un șanțuleț, toată se scurge.

*

A mână și a nu lucra, e păcat.

*

A dă învățatură rea omului și a dă sabia în mâna nebunului sunt două lucruri stricăcioase, bă chiar păcătoase.

*

Beția strică omenia, omoară sufletul și împrăștie averea.

*

Beția este ușa tuturor răutăților.

*

Bogatul lacom și săracul tâlhar sunt doi oameni bătuți de Dumnezeu.

*

Buzele mincinoase sunt urite Domnului, iară cei drepți bucurie vor avea.

*

Bogatul greșește și săracul cere iertăciune.

*

Bețivul când trece pe punte închide ochii ca să nu vadă apa.

*

Binele ce-l faci deaproapelui tău, îl faci lui Dumnezeu.

*

Bătrâneța este destul de greu morb pe bietul muritor.

*

Banul e ochiul dracului, prin bani s'a făcut Juda sărac.

Creștinilor: dăruiți pentru casele de orfani!

Poșta Redacției.

Toți cari ne trimit numeri înapoi, sunt rugați să-și scrie pe fașie numele, ca să știm, de unde ni-au venit numerii înapoi.

Asemenea ceice ne trimit scrisori sau manuscripte pentru publicat, sunt rugați a ne da totdeauna și adresa deplină, căci altcum nu le putem răspunde.

Manuscriptele, cari nu le putem folosi, bucuros le trimitem înapoi.

Orice retipărire din revista noastră, fără indicarea izvorului și fără știrea noastră, e oprită.

Pentru așa numiții pocăiți vom da un șir de cărțicele ieftine (de 10 bani), în care se vor pertractă pe rând, toate întrebările privitoare la credința noastră. Cele dintâi 2 atari cărțicele, sunt sub tipar.

Asemenea e sub tipar cea mai bună cărticică de rugăciuni pentru poporul românesc: „Domnului să ne rugăm“, de Dr. Nicolae Brînzeu, ediția a doua, îndreptată și bogată.

Prețul unui exemplar legat va fi 70 bani.

Răspândiți „CALEA VIEȚII!“ Dați-o să o cetească cât mai mulți.

Redactor responsabil: **Dr. Nicolae Brînzeu.**

„Hatiegana“

institut de credit și economii,
societate pe acții în HATEG.

Filiale: Pui, Grădiște.

CAPITAL SOCIETAR	K 450.000	—
REZERVE	„ 160.000	—
DEPUNERI SPRE FRUCTIFICARE	„ 1,008.000	—

Primește depuneri spre fructificare
pe lângă dobândă de 5⁰/₁₀₀. Darea
după dobândă o plătește institutul.

Acordă:

Imprumuturi pe cambii

Imprumuturi ipotecare

Imprumuturi pe hârtii de valoare
pe lângă cele mai avantajoase
condiții.

Mijlocește trimiteri de bani prizonierilor
de războiu din RUSIA sau ITALIA ::

DIRECȚIUNEA.

Să luăm aminte!

Prav pentru îngrășarea vitelor cornute, porcilor și a cailor. Vacile dau prin întrebuințarea pravului acestuia lapte mai mult și mai bun. De mare însemnătate este pentru oricare econom a întrebuința acest prav de îngrășare, căci prin aceasta se urcă valoarea adecă prețul vitelor, porcilor și a cailor. Prețul este 80 fil.

Moartea cloșanilor și a șoarecilor. Un prav sigur pentru stărpirea acestora. Prețul 80 fil.

Prav pentru ouatul găinilor. Prin întrebuințarea pravului acestuia, găinile ouă mai mult decât altfel — chiar și în timp de iarnă — pe când altcum nu ne ouă — sau foarte puțin. Prețul 40 fil.

Unsoare galbină pentru păduchi la vite. Știut este că vitele și porcii toamna și iarna atreagă, până la deplina dezvoltare a primăverii, suferă mai mult de mănăcărimea păduchilor, prin care mănăcărime sunt reținuți porcii și vitele în îngrășarea și dezvoltarea lor, — ba chiar slăbindu-i, astfel încât în loc de a li-se ridica prețul, chiar pierd din valoare. De aceea fiecare econom să întrebuințeze această unsoare — căreia e prețul 40 și 50 fil.

Extracte pentru prepararea rumului și a diferitelor liqueruri. Cine voește a și prepara rum și liqueruri foarte bune și ieftine, să întrebuințeze aceste extracte. Prețul pentru 1 litră 40 fil.

Tea foarte ieftină și bună. 1 pachet 20 fil.

Sirup de zmeură. Curat numai din suc de zmeură de pe munte preparat cu zăchar rafinat 1 kg. 2 cor. 40 fil.

Peronospin, contra peronosporei. Cel mai bun mijloc de spărare contra peronosporei și mai ieftin decât piatra vânăta.

Toate acestea se capătă la:

CORNEL DEMETER,
apotecar în Orăștie (Szászváros)
lângă bisericile evang. reformate.